

[Frode Jakobsen.]

virkelighedens verden et skridt nærmere. Men udviklingen standsede, da Hitler nazismen løftede sit hoved. Der var naive sjæle, også her i landet, bl. a. en kendt digter, der, dengang Hitler var ifærd med at erobre Europa, så det som Europatankens sejr. Men der er ingenting, der i den grad skaber nationalisme som netop national undertrykkelse. Derfor kunne Hitlers gerning ikke være en samlende, men kun en splittende. Europas forening nås ikke gennem krig.

Tanken om Europas forenede stater er nærliggende. Vi har i Europa en fælles kultur, en fælles historie. Danmarks historie forstås ikke uden Tysklands, Tysklands ikke uden Frankrigs o. s. v. Men er netop det, at tanken har levet århundreder igennem uden at blive til virkelighed, ikke et bevis for, at det er en tanke, der ikke kan realiseres? Dertil vil jeg sige, at fortidens bestræbelser ikke kan sammenlignes med bestræbelserne nu. Der er i dag en helt anden alvor. Jeg kan nævne en række forskellige grunde. For det første er det i dag en tanke, der er udsprunget af nød. Vi står i et ødelagt Europa; det gælder politisk — der findes i dag kun to virkelige stormagter i verden, USA og Sovjetunionen; det gælder økonomisk — vi lever i et Europa nedsunket i fattigdom; og det gælder med hensyn til vor sikkerhed; også sikkerhedsmæssigt føler det splittede Europa utryghed i dag. Den anden grund til, at man ikke kan sammenligne Europaarbejdet i dag med fortidens tilløb, er selve den magt og bredde bevægelsen allerede har. Tidligere var der tale om enkelte idealister. Nu står de førende statsmænd i lande som England, Frankrig, Italien og Belgien bag tanken. I en række stater er der i dag et klart flertal i parlamenterne for en udvikling fremad mod Europas forenede stater, det gælder Italien, Frankrig, Holland og Belgien. I disse lande og i Tyskland er Europabevægelsen ved at være en folkebevægelse, hvad man desværre ikke kan sige i Skandinavien.

Den tredje grund er, at vi i dag står overfor en udvikling, som er i gang. På det økonomiske område: Marshallplanen — her bør man aldrig glemme, at det rigtige navn jo ikke er Marshallorganisationen, men Organisationen for økonomisk Samarbejde i Europa —, som jo ikke går ud på, at vi skal sidde og modtage gaver fra Amerika, men som tværtimod siger til de europæiske lande: det kan ikke nytte noget at komme enkeltvis, bliv først enige om en fælles plan! På det politiske område kan man nævne

Bruxelles-staternes samarbejde, der begyndte i foråret 1948, ikke bare militært, men økonomisk, socialt og kulturelt. Man kan vel også nævne Atlantunionen, selvom ikke-europæiske stater er med, for formålet er dog først og fremmest at skabe sikkerhed for Europa. Det er et held, at ingen er mere interesseret i europæisk samarbejde end Amerika. Det er efter min mening ligefrem en lykke, at Amerikas hjælp til Europa, hvad enten der er tale om økonomisk hjælp eller militær hjælp, kun skal være hjælp til selvhjælp. Det giver muligheden for at undgå, at hjælpen kan komme til at betyde afhængighed. Det giver muligheden for, at denne hjælp tværtimod kan komme til at genrejse Europa som den tredje faktor ved siden af Amerika og Rusland.

Bevægelsen mod et forenet Europa er i gang. Det er ikke mere bare en drøm. Men det forslag, som det høje ting i dag skal tage stilling til, er ikke et forslag om Europas forenede stater. Der er for det første ikke tale om hele Europa, men om et område, som er langt mindre; forslaget handler om 10 vesteuropæiske lande. For det andet drejer det sig ikke om en union, men kun om en spinkel begyndelse, et rådgivende ministerudvalg og en ligeledes rådgivende forsamling. Med hensyn til området er det min opfattelse, som jeg tror jeg deler med ophavsmændene til forslaget, at et kommende mere eller mindre forenet Europa principielt må stå åbent for alle europæiske stater. Men det drejer sig ikke bare om et område, det drejer sig også om en ånd. I den vigtige artikel 3 i den foreliggende statut står der, at en betingelse for at blive medlem af Det europæiske Råd er, at man anerkender menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder, og at man vil samarbejde oprigtigt og effektivt på, at disse rettigheder indenfor området altid må være en realitet. Det betyder, at døren står åben, men kun for demokratiske nationer. Alle kalder sig i dag demokrater, men demokrati må her naturligvis betyde demokrati på dansk, eller rettere sagt vesteuropæisk, d. v. s. med forsamlingsfrihed, ytringsfrihed, ret til at danne politiske partier og kritisere dem, der regerer. Jeg er glad for den klare skillelinie, som udenrigsministrene på mødet i London har draget, og jeg har den fulde tillid til, at den vil blive holdt. Der er lande, som man af militære grunde kunne være interesseret i at have med, men overfor et militært synspunkt må der stå et politisk. Politisk ville en afvigelse fra den klare demokratiske linie være ødelæggende for